

MARTTI LUTHER

"Ja Abraham uskoi Herraa ja Herra luki sen hänelle vanhurskaudeksi." (1 Moos. 15:6)

Siinä, että Mooses sanoo Abrahamin uskoneen Herraa, on ensimmäinen uskosta puhuva raamatunkohta, joka meillä tähän asti on ollut. Muut kohdat, jotka Mooses edellä on maininnut, ainoastaan vaativat uskoa, eivät saarnaa tai suosita uskoa, kuten lause Vaimon siemenestä, käsky arkin rakentamisesta ja uhkaus vedenpaisumuksesta, Abrahamille annettu käsky lähteä maastaan jne.

Nämä osalta lupaukset, osalta uhkaukset ovat kaikki uskon sanoja, jotka kysyvät uskoa; ne eivät kuitenkaan tuo esiin uskoa sillä tavoin kuin nyt esillä oleva kohta. Sen tähden se on eräs kaikkein tärkeimmistä Pyhän Raamatun kohdista.

Paavali ei myöskään sitä ole ainoastaan selittänyt niin tarkoin kuin suinkin vaan hän on myös sitä Kirkolle huolella suositellut lisätessään tämän lauseen: "Ei ainoastaan hänen tähtensä ole kirjoitettu, että se hänelle luettiin", kuolihan Abraham sen jälkeen, "vaan meille opiksi, että meillä olisi toivo" (Room. 4:23; 15:4).

Tämä vasta on oikea tapa apostolisesti tarkastella Raamattua ja päätellä

siitä kaikenkattava lause, joka on kauhistuttava ja vihattu helvetin porteillakin, että nimittäin, jotka uskovat Jumalan sanan, ovat vanhurskaita.

Jotta en siis käsittelylläni himmentäisi parasta tulkitsijaa, tahdon olla tavallista lyhytsanaisempi. Lukekaa Paavalia ja tehkää se mahdollisimman tarkkaavaisesti, ja te saatte nähdä, että hän tästä kohdasta rakentaa meidän uskomme tärkeimmän peruskohdan, jota maailma ja Saatana eivät voi sietää, että nimittäin usko yksin vanhurskauttaa: Usko taas on sitä, että suostumme Jumalan lupauksiin ja päättelemme, että ne ovat todet.

Tältä pohjalta Hebrealaiskirjeen kirjoittaja hienosti sulkee kaikkien pyhien saavutukset uskon piiriin ja sanoo heidän tehneen kaiken uskon pohjalta. "Mutta ilman uskoa on mahdoton olla otollinen Jumalalle" (Hebr. 11:6) ja kun Jumala lupaa jotakin, hän vaatii meitä uskomaan sen, toisin sanoen että uskossa päättelemme, että se on totta, emmekä epäile sitä, että lopputulos vastaa lupasta.

Kirjasta Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 8-17. Hämeenlinna 2004. Suomennos Heikki Koskeniemi. S. 300.

Hyökyaalto — muistutus katumuksen ja uskon välttämättömyydestä

Tapaninpäivänä maailmaa järkytti uutinen hyökyaallosta, joka vaati arviolta lähes kahdensadantuhannen ihmisen hengen. Useimmat heistä kuolivat kesken tavanomaista elämänmenoaan. Myös monissa suomalaisissa kodeissa, työpaikoilla ja koululuokissa surraan niitä, jotka jäivät palaamatta lomaltaan. Paljon on niitä, jotka menettivät vanhempansa tai joutuvat kärsimään hyökyaallon aiheuttamista sairauksista koko loppuelämänsä ajan. Nyt on aika auttaa ai-neellisesti niitä, jotka joutuvat kärsimään ja rukoilla heidän puolestaan, jotta he turvaisivat Jeesukseen ja heidän ajallinenkin elämänsä voisi sujua hyvin onnettomuudesta huolimatta.

Tapahtunut onnettomuus muistuttaa meitä jokaista elämän epävarmuudesta ja sen päättymisestä. Samankaltaisista, tosin mittasuhteiltaan paljon pienemmistä asioista, Raamattu opettaa: *“Samaan aikaan oli saapuvilla muutamia, jotka kertoivat hänelle niistä galilealaisista, joiden veren Pilatus oli sekoittanut heidän uhriensa vereen. Niin Jeesus vastasi ja sanoi heille: “Luuletteko, että nämä galilealaiset olivat syntisemmät kuin kaikki muut galilealaiset, koska he saivat kärsiä tämän? Eivät olleet, sanon minä teille, mutta*

ellette tee parannusta, niin samoin te kaikki hukutte. Taikka ne kahdeksantoista, jotka saivat surmansa, kun torni Siloassa kaatui heidän päällensä, luuletteko, että he olivat syyllisemmät kuin kaikki muut ihmiset, jotka Jerusalemissa asuvat? Eivät olleet, sanon minä teille, mutta ellette tee parannusta, niin samoin te kaikki hukutte.” (Luuk. 13:1-5) Kun kuulemme uutisia katastrofeista, on se aina muistutus siitä, että autuuden asia on kaikkein tärkein. Ihmisjärki kyselee selityksiä ja jossain määrin voi niitä jopa löytää. Kuitenkin tärkein asiamme on, että elämme parannuksessa, katumuksessa synnin tähden ja uskossa Jeesuksen tuomaan syntien anteeksiantamukseen.

Luonnonkatastrofit muistuttavat myös tämän maailman loppumisesta. Yksittäisen ihmisen elämässä sairaudet ja vaivat ennakoivat sitä, että tämä elämä päättyy. Luonnonmullistukset osoittavat sitä, että koko tämä ajallinen maailma kulkee kohti loppuaan ja että Kristuksen paluu on lähellä. Vapahtaja sanoi: *“On oleva merkit aurin-gossa ja kuussa ja tähdissä, ja ahdistus kansoilla maan päällä ja epätoivo, kun meri ja aallot pauhaavat. Ja ihmiset menehtyvät peljätessään ja odottaessaan sitä, mikä maanpiiriä kohtaa; sillä taivaitten voimat järkkyvät. Ja silloin he näkevät Ihmisen Pojan tulevan pilvessä suurella voimalla ja kirkkaudella.”* (Luuk. 21:25-27) Nämä opetukset ovat tarkoitettut varoitukseksi epäuskoisille: älkää eläkö epäuskon ja synnin vallassa, vaan katukaa syntejänne ja turvatkaa Vapahtajaan. Nämä opetukset muistuttavat uskovia siitä, että meidän on monen ahdistuksen kautta kuljettava sisälle Jumalan valtakuntaan. Emme kiinnitä sydäntämme maallisiin asioihin vaan panemme toivomme iankaikkiseen autuuteen taivaassa.

Jumala rohkaisee meitä sanallaan, kun näemme viimeisten aikojen merkkejä. Kun Vapahtaja oli niistä puhunut, hän sanoi: *“Kun nämä alkavat tapahtua, niin rohkaiskaa itsenne ja nostakaa päanne, sillä teidän vapautuksenne on lähellä.”* (Luuk. 21:28) Näin Jumala vetää meitä sanallaan panemaan toivomme iankaikkiseen elämään, jonka hän on sovitustyössään meille ansainnut. Sitä odottaessamme on meillä tilaisuus viedä evankeliumia myös hädästä kärsiville ja auttaa heitä, olipa sitten kyse hyökyaallon seurauksista kärsivistä tai muista apua tarvitsevista lähimmäisistämme. *Kimmo Närhi*

Mikä on pyhän Raamatun mukaan suurten katastrofien sanoma

“Mutta tiedä se, että viimeisinä päivinä on tuleva vaikeita aikoja”. 2 Tim. 3:1. Ensimmäisenä loppiaisen jälkeisenä sunnuntaina. Vapaa teksti.

Jälleen olemme saaneet kokea koko maailmaa järkyttäneen katastrofin. Se kuuluu samaan sarjaan Tshernobylin ydinvoimalaonnettomuuden ja World Trade Centerin tuhoamisen kanssa. Tshernobyl suuntautui ihmisen insinööritaitoon ja sikäläiseen järjestelmään liittyvää ylpeyttä vastaan, New Yorkin terrori-isku rahamaailman ylpeyttä vastaan ja Kaakkois-Aasian onnettomuus mm. maallistuneen, Jumalasta vieraantuneen, vauraan eurooppalaisen ihmisen ylpeyttä vastaan. Maailman ylpeys on saanut ankaria kolauksia. Niin on Jumala hyväksi nähnyt.

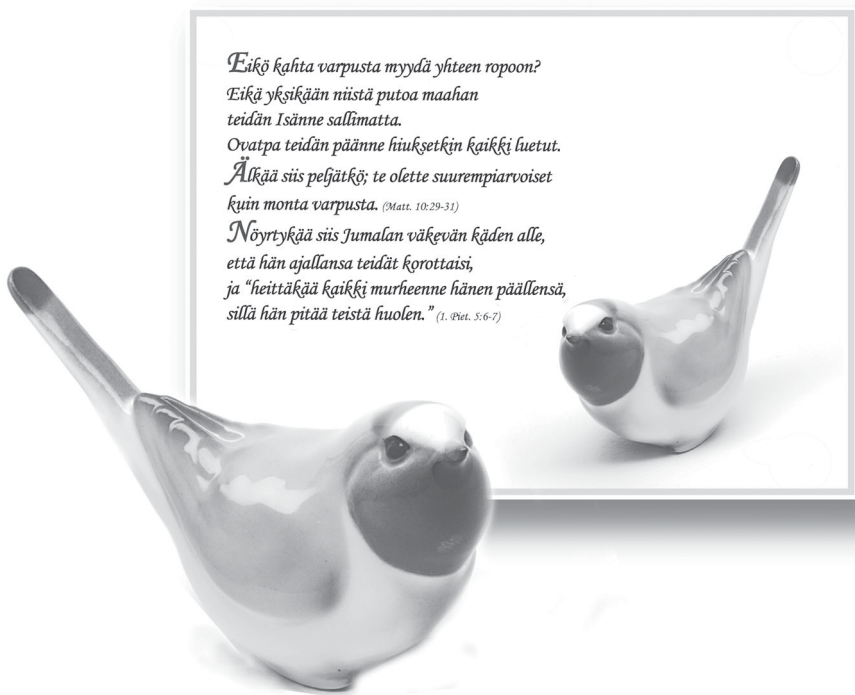
Tällaiset onnettomuudet kohtaavat yhtä hyvin sekä epäuskoisia että uskovia, ellei Jumala näe hyväksi varjella erityisen kaitselmuksensa avulla, mitä myös tapahtuu ja mistä toiset tulevat osallisiksi. Ihminen joutuu pakon edessä tunnustamaan pienuutensa ja voimattomuutensa. Sen lisäksi Jumala tähtää syvemmälle.

Suuret katastrofit muistuttavat erityisesti kolmesta tärkeästä asiasta, nimit-

täin Kristuksen tulemuksen läheisyydestä ja yllätyksellisyydestä, parannuksen tekemisen tarpeesta ja lähestyvistä vainon ajoista.

1. Kristuksen tuleminen tuomiolle lähestyy: Olkaa valmiit! Valvokaa!

Jeesus sanoo: “Ja te saatte kuulla sotien melskettä ja sanomia sodista; katsokaa, ettette peljästy. Sillä näin täytyy tapahtua, mutta tämä ei ole vielä loppu. Sillä kansa nousee kansaa vastaan ja valtakunta valtakuntaa vastaan, ja nälänhätää ja maanjäristyksiä tulee monin paikoin.” Matt. 24:6–7. Tällaisia ilmiöitä on ollut maailman sivu. Ne eivät kuitenkaan lakkaa loppua kohden, vaan ennemminkin lisääntyvät ja tiihentyvät. Ja niillä on sellainen erityispiirre, että niistä saadaan tietää. Jeesus käyttää sanontaa: “Kuulette ... sanomia.” Tällaisen asiointilan Raamattu kertoo vallitsevan aikojen lopulla. Sodat ja onnettomuudet ovat siis merkkejä tämän maailman rappeutumisesta, sen vanhenemisesta ja kulkemisesta loppuaan kohden. Samalla se kertoo Kristuksen tuomiolle tulon lähestymisestä. “Sentähden olkaa tekni

valmiit, sillä sinä hetkenä, jona ette luule, Ihmisen Poika tulee.” (Matt. 24:44)
“Valvokaa siis, sillä ette tiedä päivää etekä hetkeä.” (Matt. 25:13)

Kun Jeesus opetti näitä asioita, hän sanoi: “Älkää peljästykö.” Näillä sanoilla hän lohduttaa uskovaisiaan ja haluaa vahvistaa heitä, että he säilyttävät uskon Jumalan armoon ja pelastukseen, tapahtui mitä tapahtui. Hän ei lupaa ehdotonta varjelusta ajallisissa onnettomuuksissa, mutta näillä sanoilla hän kehottaa meitä säilyttämään uskon ja uskalluksen Jumalaan. Profeetta Jesaja kirjoittaa: “Älä pelkää, sillä minä olen lunastanut

sinut, minä olen sinut nimeltä kutsunut; sinä olet minun. Jos vetten läpi kuljet, olen minä sinun kanssasi, jos virtojen läpi, eivät ne sinua upota; jos tulen läpi käyt, et sinä kärvenny, eikä liekki sinua polta.” (Jes. 43:1-2). Pahatkaan ajalliset onnettomuudet eivät hukuta uskovan sielua. Jeesus sanoo saman asian: “Älkääkää peljätkö niitä, jotka tappavat ruumiin, mutta eivät voi tappaa sielua; vaan ennemmin peljätkää häntä, joka voi sekä sielun että ruumiin hukuttaa helvettiin. Eikö kahta varpusta myydä yhteen ropoon? Eikä yksikään niistä putoa maahan teidän Isänne sallimatta. Ovat-

pa teidän päanne hiuksetkin kaikki luetut. Älkää siis peljätkö; te olette suurempiarvoiset kuin monta varpusta.” (Matt. 10:28–31). Sielun pelastuminen on suurempiarvoinen asia kuin hengissä pysyminen, ja sitä Jumala tahtoo.

2. On uskottava evankeliumi, sillä “ellette tee parannusta, niin samoin te kaikki hukutte”

Jeesuksen aikana ihmisiä oli kerran järkyttänyt kaksi asiaa. Pilatus oli sekoittanut uhriensa vereen galilealaisten verta. Se oli ollut erittäin loukkaava ja pahennusta herättävä teko. Siiloassa oli kaatunut torni, jolloin 18 ihmistä oli saanut surmansa. Kyseltiin, olivatko nämä surmansa saaneet ihmiset syntisempiä kuin muut. Siihen Jeesus vastasi: “Eivät olleet, sanon minä teille, mutta ellette tee parannusta, niin samoin te kaikki hukutte.” (Luuk. 13:3) Onnettomuudet olivat kaikille jäljelle jääneille Jumalan kutsu mielenmuutokseen.

Myös oman aikamme järkyttävät tapahtumat ovat Jumalan armollinen kutsu parannukseen ja uskoon kaikille eloon jääneille, sekä meille täällä oleville että siellä kaukana oleville. Ne ovat kutsu kääntyä uskomaan Herraan Kristukseen. Ne ovat kutsu hylätä epäjumalat ja ihmistekoinen jumalanpalvelus. Ne ovat jokaiselle kutsu rakentaa uskonsa pyhän Raamatun sanalle ja hylätä kaikki ihmisopit ja Sanasta poikkeamiset.

Onnettomuudet kertovat myös siitä, että Jumalan kärsivällisyydellä on rajansa. Nämä rajat tulivat vastaan niiden menehtyneiden kohdalla, jotka eivät uskoneet Jeesukseen. Ne tulevat vastaan aikanaan myös niiden kohdalle, jotka

jäivät jäljelle, mutta jotka eivät kääntyneet eivätkä usko. On varmaa, että Jumala tahtoo meidän pelastuvan ja että me hukumme iankaikkisesti, jos emme uskolla ota vastaan pelastusta Kristuksessa.

On lohdullista havaita, kuinka Jumala suuressa kärsivällisyydessään kutsuu meitä luoksensa. Hänellä on paljon anteeksiantamusta, sillä Kristus on jo ottanut kärsimyksellään ja kuolemallaan meidän päältämme Jumalan vihan. Jeesuksen nimessä saamme syntimme anteeksi, olivatpa ne miten suuria tahansa. Jumala on rakkaus. Mutta jos hylkäämme hänen armonsä, emme voi muuta kuin syyttää itseämme siitä, kun ohitamme Jumalan tarjoaman pelastuksen.

Parannuksen tekeminen alkaa synnin tunnustamisesta ja armoon turvautumisesta. Mutta sillä on myös hedelmäänsä. Ne näkyvät yksityisen ihmisen elämässä. Parannusta tekevä sanoutuu irti epäuskoisen maailman menosta ja sen moraalittomuudesta, ja kun Jumala kutsuu kirkkoja ja seurakuntia parannukseen, se koskee myös niiden luopumusta, harhoja, uusia vääriä käytäntöjä, opillista välinpitämättömyyttä, kirjoitetun Jumalan sanan, pyhän Raamatun repostelemista. Parannus vie ihmisen syntisenä Jumalan eteen, armahdetun paikalle, nöyrytyneenä Jumalan väkevän käden alle.

3. Suuret vainon ajat lähestyvät

Kun Jeesus puhui lopun aikana tapahtuvista onnettomuuksista, hän jatkoi: “Mutta kaikki tämä on synnytystuskien alkua. Silloin teidät annetaan vaivaan, ja teitä tapetaan, ja te joudutte kaikkien kansojen vihattaviksi minun

nimeni tähden. Ja silloin monet lankeavat pois, ja he antavat toisensa alttiiksi ja vihaavat toinen toistaan. Ja monta vääriä profeettaa nousee, ja he eksytävät monta. Ja sentähden, että laitomuus pääsee valtaan, kylmenee useimpien rakkaus. Mutta joka vahvana pysyy loppuun asti, se pelastuu.”

Ihmiset eivät siis yleisesti ottaen opi opikseen onnettomuuksista. He eivät halua kuulla parannuksen saarnaa, vaan kääntyvät niitä vastaan, jotka haluavat heidän pelastuvan. Evankeliumin julistukseen he reagoivat vihalla. Tätä tapahtuu jopa niiden keskuudessa, jotka lukeutuvat uskoviin, sillä Jeesuksen sanan mukaan monet lankeavat uskosta. Lisäksi nousee suuri määrä vääriä profeettoja tuhoisin seurauksin. Ihmiset seuraavat eksytyksiä. Laittomuus valtaa monien mielen. Rakkaus kylmenee. Tästä on jo paljon esimerkkejä. Ei ole rakkautta syntymättömiin ihmistaimiin, ei vanhuksiin, ei totuuteen eikä parannuksen julistajiin. Jumalan rakastamisen ja oikean lähimmäisrakkauden tilalle on tullut itserakkaus, lihalliset vietit, rakkaus rahaan, valtaan ja kunniaan. Tämän kaotettujen tilanteen edessä tarvitsemme kestäväisyyttä säilyttääksemme uskon ja tehdäksemme Jumalan tahdon ja saadaksemme sen, mikä luvattu on (Hebr. 10:33). Usko on säilyttämisen arvoinen, kultaa monin verroin arvokkaampi. Apostoli Pietari lausuu: “... että teidän uskonne kestäväisyys koetuksissa havaittaisiin paljoka kallisarvoisemmaksi kuin katoava kulta, joka kuitenkin tulesa koetellaan, ja koituisi kiitokseksi, ylistykseksi ja kunniaksi Jeesuksen Kristuksen ilmestyessä.” (1 Piet. 1:7)

Oikeaan rakkauteen kuuluu monen-

laisia asioita. Se ei jämahdä niihin asioihin, joita epäuskoiset ja pakanatkin ymmärtävät. Se ei jää pelkkään ajalliseen apuun ja inhimilliseen myötäelämiseen. Toki sydän avartuu niillekin asioille. Mutta se ajattelee myös sitä, kuinka evankeliumin lohdutus voitaisiin viedä kärsiville. Se miettii, kuinka niitä, joita tapahtumat ovat puhutelleet, voitaisiin johdattaa syntiensä tuntoon ja armon omistamiseen. Eikä se vain pohdi tätä, vaan se myös toimii. Käytä sinäkin, rakas kristitty, tämä tilaisuus hyväksesi. Nyt on erinomainen tilaisuus lähetystyöhön ja todistukseen Jeesuksesta.

Varmasti löytyy joitakuita, jotka tulevat parannukseen näidenkin tapahtumien myötä. Mutta kun hyvin ilmeisesti suuri valtaenemmistö torjuu Jumalan kutsun ja paatuu, sillä on erilaisia seurauksia. Kun evankeliumi ei kelpaa, ihmiset menevät yhä syvemmälle hengelliseen pimeyteen. Uskville tulee heidän taholtaan vaino eli risti. Se kertoo heille, että Raamatun sana toteutuu. Se pitää heidät pienellä paikalla ja panee heidät etsimään sitä, mikä ylhäällä on ja luottamaan Herraamme, joka kuolleet herättää.

Markku Särelä

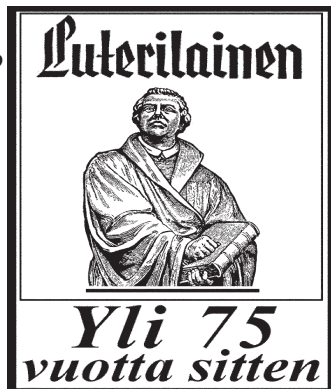
“Ymmärrämme puolittain — profeteeraamme puolittain”

1 Kor. 13:8-12

Luterilainen Maalis- Huhtikuu- ja Toukokuu 1927

Yhä enemmän on havaittavissa kuinka kristityt ulkonaisessa kristikunnassa aivan yleisesti tahtovat itse määrätä, missä määrin he sekä opin että vaelluksen asioissa haluavat noudattaa Jumalan sanaa. Yleensä pidetään, että sellaisen likimääräisen rajan asettaminen on viisasta ja sopivaa, jopa välttämätöntä. Erikoisen vaarallisen luonteensa tämä omavaltaisuus vielä sen kautta, että sitä kiitetään “hengelliseksi” ja rakkaudelliseksi menettelyksi, kun taas tarkkaa lapsellista kuuliaisuutta Jumalan sanalle sanotaan “lihalliseksi” ja rakkaudettomaksi. Tuon luvattoman menettelyn tueksi käytetään usein vielä P. Raamatun lauseita väärin selitettynä. Erikoisesti ovat siinä tarkoituksessa käytännössä sellaiset lauseet, joitten väärin selitys on saanut yleisemmän leviämisen ja jotka näyttävät ensinäkemältä puolustavan yllämainittua menettelyä ja aivankuin antavan luvan tuolle likimääräisyydelle Jumalan sanan asioissa.

Yksi sellainen lause sisältyy otsakkeessa merkittyyn P. Raamatun paikkaan. Erikoisesti ovat siinä nuo sanat: “tietomme on vaillinaista, ja profetomisemme on vaillinaista” tahi, kuten ne vanhan käännöksen mukaan kuuluvat, “me ymmärrämme puolittain ja profeteeraamme puolittain”, olleet usein käytännössä, kun on tahdottu väittää, että varsinkin opin asioissa on ehdoton tarkka kuuliaisuus puhtaalle opille mahdollon ja että siis on tyydyttävä opin asiois-

sa jonkinlaiseen sopivaan likimääräiseen tarkkuuteen.

Tavallisesti on kyllä silloin tätä väitettä esittäväillä ollut varsinaisena tarkoitusperänä hankkia oikeutusta ja raivata tilaa jollekin heidän itsensä edustamalle opinharhalle. Mutta saatavatpa myös hyvää tarkoittavat kristityt, joilla on vakaa halu Jumalan armon avulla yhä lujemmin harjotella oikeassa opissa, joutua sellaisen ajatuksen vaivaamiksi, että mahdollisesti tuossa kohdassa on sellainen lause, joka jossain määrin lieventää opin tarkkuutta. Vanhan syntisen lihan ylpeys sulautuu myös kauniissa muodossa asiaan. Sillä jos tosiaan asia olisi niin, että opinkohdat olisivat vaillinaisia ja puolittaisia, niin jäisi ihmisen omaan valtaan määrätä, mistä raja kulkee, tai toisin sanoen määrätä, että vain joissain pääkohdissa on pysyttävä, mutta että muut opinkohdat voidaan paraan mukaan sovitella. Täten ihmisen oma minä olisi se “hengellinen” ja “rakkaudellinen” määrääjä, joka saattaisi tarpeen mukaan joko myöntyä tai pysyä jyrkkänä opin asioissa.

On myös selvää, että ne, jotka väittävät oikean opin tarkkuuden mahdolltomaksi ajaakseen siten omia pyyteitään, kohdistavat tuon väitteensä oikeaa puhdasta oppia ja sen johdonmukaista tunnustamista vastaan. Sitä vastoin he tarkoin varovat sitä esittämästä omasta harhaopistaan, jonka he päinvastoin väittävät olevan puhdasta taivaallista totuutta. Tuo väite on siis vain heidän väärän asiansa ajamisessa tarpeellinen. Oikeaa, puhdasta oppia tunnustavien ei tarvitse, eivätkä he saa puolustaa opillista asemaansa väittämällä, että se ei olisikaan aivan tarkka. Jos joku kristittyjen joukko rupeaa opillisen asemansa puolustukseksi käyttämään väitettä, että opinasioissa ei voidakaan olla ehdottoman tarkkoja, niin osoittaa sellainen joukko siten vain kaikkein sitovimmalla tavalla, että se on harhaiteilla ja käyttää sen mukaisia puolustuskeinoja.

Vaikka on aivan varmaa, etteivät ne asiat, jotka Jumala on sanallansa meille ilmoittanut, voi olla "vaillinaisia" tai "puolittaisia", on kuitenkin, vieläpä sitä suuremmalla syyllä, tarkastettava, mitä oikeastaan tarkotetaan yllämainitussa P. Raamatun paikassa, kun siinä puhutaan "vaillinaisesta" ja "puolittaisesta" juuri opin asiain ollessa esillä.

Ensiksi on katsottava, missä yhteydessä kyseessäolevat sanat on sanottu. 1 Kor. 13 luvussa, missä ne ovat, opettaa apostoli Paavali ihmeellisen kauniilla ja ylevällä tavalla, kuinka korkein ja kallein tie Jumalan seurakunnan palvelimisessa on rakkaus. Hän osottaa siinä ensiksi, että oikea sydämellinen ja veljellinen rakkaus on niin kallis lahja, että sen puuttuessa on suurimmatkin

toisista lahjoista, vaikka niitä käytettäisiin kuinkakin mahtavasti, kuitenkin mitättömästi ja arvottomasti käytetty. Kuvattuaan sitten oikean veljellisen rakkauden jaloja ominaisuuksia, opettaa hän vielä, kuinka rakkaus on niinkin kallis lahja, että toiset täällä maan päällä käytettävissä olevat lahjat häviävät kerran, mutta "rakkaus ei koskaan häviä". 1 Kor 13:8. Juuri tämän viimemainitun opetuksensa yhteydessä johtuu hän vertaamaan kristittyjen oloa tässä elämässä, jossa vaellamme vielä uskossa emmekä näkemisessä, siihen oloon, joka meillä kristityillä on tulevassa elämässä taivaassa. Tämä vertaaminen käy ilman muuta selvästi ilmi sanotusta Raamatun paikasta. Luther sanoo siitä: "Tässä - p. Paavali rupee puhumaan eroituksesta uskon välillä tässä elämässä ja jumalallisen katselemisen välillä tulevassa elämässä." (Kirkkopostilla, Epist. s. 209) Tässä elämässä asioi Jumala kanssamme välikappalten kautta. Hän on antanut tänne armonvälikappaleensa, sanan ja sakramentit sekä varustanut seurakuntansa kaikilla lahjoilla, mitä niiden ahkeraan ja oikeaan käyttämiseen tarvitaan. Mutta vaikka nämä välikappaleet ovat pyhät, jumalalliset ja erehtymättömät ja sellaisessa arvossa pidettävät, lakkaa niiden käyttäminen kuitenkin kerran, nimittäin silloin, kun Jumala päättää tämän armonajan. Niiden käyttämistä ei enää sen jälkeen tarvita. Sentähden apostoli huomauttaa, että profetioiminen, se on Jumalan sanan selitys, saarna ja opetus katoaa, kielillä puhuminen lakkaa ja tietokin, se on "ulkonaisen menon ja kristillisen vapauden ymmärrys, että tiedämme, kuinka omatunto ei ole mihin-

kään sidottu j.n.e.” (Kirkkopostilla, epist. p s. 205), sekin katoaa, samalla kun katoavat nämä nykyiset olosuhteetkin, joissa se on tarpeellinen. Mutta rakkaus on sellainen lahja, että se jatkuu tämän ajan mentyäkin edelleen iankaikkisesti taivaassa. Näin opettaessaan, kuinka kallis lahja rakkaus on, apostoli vertaa kristittyjen oloa täällä vieraalla maalla siihen oloon, mikä heillä on oleva kotona taivaassa. *Kysymyksessä ei ole siis täällä maan päällä olevien eri olotilojen tai opinkäsitysten vertaaminen toisiinsa.*

Mutta missä merkityksessä on apostoli sanonut oloamme täällä “vaillinaiseksi” tai “puolittaiseksi” juuri opin asioiden suhteen, vaikka meillä on Jumalan pyhä, erehtymätön ja täydellinen sana sekä sen muuttumattomat sinetit, pyhät sakramentit ja vaikka olemme jo Jumalan lapsia ja iankaikkisen elämän perillisiä Kristuksessa? Hän tekee sen sentähden, että, vaikka Jumala on ilmoittanut meille itsensä ja iankaikkiset asiat, on *tämä kaikki meillä vasta sanan kautta ja uskossa emmekä ole vielä päässeet näitä asioita näkemään.* Mutta tulevassa elämässä pääsemme näkemään sitä, mitä täällä uskomme ja katselemaan Jumalaa, armollista Isäämme, kasvoista kasvoihin. Tämänkin tiedämme vain sanan ilmoituksesta, mutta emme osaa ymmärryksellämme muuta kuin peräti vajavasti aavistaa, kuinka hyvää se tulee olemaan. Johannes sanoo: “Rakkaani, nyt me olemme Jumalan lapset, eikä vielä ole käynyt ilmi, mitä meistä tulee. Mutta me tiedämme tulevamme hänen kaltaisikseen, kun hän ilmestyy, sillä me saamme nähdä hänet sellaisena kuin hän on.” 1 Joh 3:2. Tai-

vaallisessa kodissa tapahtuvaa tulevaa näkemistä nimittää apostoli Paavali täydelliseksi sanoen: “mutta kun tulee se, mikä on täydellistä”. 1 Kor 13:10. Siihen verrattuna nimittää hän taas täällä vasta sanassa ja uskossa tapahtuvaa iankaikkista asian tuntemista “vaillinaiseksi”. Vaillinaisuus tai puolittaisuus ei ole siis asioissa, vaan ainoastaan samojen asiain erilaisessa tuntemistavassa, nimittäin, että ne samat asiat, jotka täällä sanan ilmoittamina uskomme ja joita saarnaamme, opetamme ja tunnustamme, saamme kerran ilman sanaa välittömästi nähdä kotona taivaassa. Apostoli sanoo selvästi: “nyt näemme niinkuin kuvastimesta arvoituksen tavoin, mutta silloin näemme kasvoista kasvoihin, nyt minä tunnen vaillinaisesti, mutta silloin minä olen tunteva täydellisesti, niinkuin minut itsenikin nyt täydellisesti tunnetaan.” 1 Kor 13:12 - Apostolin kyseessä olevan sanontatavan aiheuttaa myös sekin tapa, kuinka Jumalan kirjoitettu sana antaa meille ihmisille iankaikkisissa asioissa oikean opin ja ymmärryksen. Vaikka sanotut asiat muodostavat lujan kokonaisuuden ja ne ovat kaikki pelkkä valkeus ja totuus, niin emme me ihmiset kykene kuitenkaan itse saamaan mitään siitä selville. 1 Kor. 2:14 Emme sittenkään, vaikka Jumala antaisi alun, kykenisi siitä jatkamaan ja kulkemaan oman mielikuvituksemme tai ajatustemme varassa askeltakaan eteenpäin, vaan meidän olisi jäätävä siihen emmekä voisi itse saada mitään lisää selville. Jumalan sanan on talutettava meitä sana sanalta, lause lauseella ja ilmoitettava meille jokainen asia. “Asia ei ole niin, että kun Jumala vain sanoo meille ensin A, niin me sit-

ten voimme itsenäisesti jatkaa ja sanoa B ja C j. n. e. Ei, me ihmiset emme tiedä hengellisistä asioista itsestämme yhtään mitään. Me voimme niistä lausua ainoastaan sitä, mitä Jumala on ilmoittanut.” (F. Pieper, Vorträge, II, s.81.) Niissä kohdissa, joita Jumala ei ole nähnyt hyväksi ilmoittaa, on meidän pysähdyttävä ja kokonaan vaijettava. Kun näin kaikki oikea tietomme jumalallisissa asioissa perustuu siihen, että Jumalan kirjoitettu sana ilmoittaa niistä kunkin asian erältänsä, saamme me siis niiden oikean opin ja ymmärryksen kohta kohdalta, kappaleittain.*) Kerran tulevassa elämässä emme enään tarvitse sanan lauseista kohta kohdalta kuulla ja uskoa oikean opin kappaleita, vaan silloin olemme jo päässeet niiden yhtenäiseen autuaalliseen näkemiseen ja katselemiseen taivaallisen kodin turvassa ja täydellisyydessä.

Vajavuus ja täydellisyys ei ole siis asioissa, vaan samojen jumalallisten asiain erilaisessa tuntemistavassa täällä ja kerran taivaassa. Ahkerasti terottaa tätä Luther sanoen: “Asia, jonka tässä ja tulevassa elämässä omistamme, on sama; sillä Jumala on sama ja kaikki hyvyys, jonka täällä uskomme ja siellä nähdä saamme, *siinä ei ole yhtään eroitusta.* Mutta eroitus on tuntemisessa. Meillä, näethän, on sama Jumala toisella tapaa tässä elämässä ja toisella tapaa tulevassa elämässä. Tässä elämässä uskomme häneen, näkemättä häntä. Nyt on usko vajava ja himmeä näkeminen, johon tarvitaan sana, jota saarnaviran, kielten ja profetian kautta edistetään; sillä ilman sanaa ei usko ole pysyväinen. Mutta toisessa elämässä emme enää usko, vaan näemme, ja tämä

on täydellinen tunteminen, jolloin ei tarvita sanaa, ei saarnaa, ei kieliä eikä profetiaa; sentähden täytyy kaikkien näiden lakata. Sentähden sanoo hän: *me ymmärrämme* (se on tiedämme tässä elämässä) *puolittain*, se on vajavasti, sillä se on uskossa eikä näkemisessä; *ja me profeteeraamme* myös *puolittain*, se on vajavasti; sillä se on sanassa ja saarnassa. *Ei tieto ja profetia kuitenkaan osoita vähempiä ja halvempia asioita, kuin enkelit näkevät, nimittäin saman Jumalan.* (Kirkkopostilla, Epist. p. s. 209, harv. osaksi meidän.)

On siis puheenaolevan raamatunlauseen väärin käyttämistä, jos koetaan sen avulla puolustaa mitään väljyyttä opinasioissa. Mainittu paikka, 1. Kor. 13:8–12, päinvastoin opettaa uskollisesti pysymään oikeassa opissa ja vaikka opin asiat nyt ovat meillä vasta sanassa ja uskossa, osottaa se sydämellisellä halulla odottamaan niiden samojen asioiden autuaalliseen näkemiseen pääsemistä, joka jo täällä Jumalan sanan perustuksella ja sen puhtaan opin mukaan uskomme, opetamme ja tunnustamme.

K.V. [= Kauko Valve]

*) Se sana alkukielessä, joka on suomenmennettu, 1 Kor. 13:9,10,12 sanoilla “vaillinainen”, “puolittain” tai “vajaa”, kuuluu kreikaksi: “ek meruus.” J. Hedbergin Kreikk.-Suom. Sanakirjassa on se käännetty sanalla: osamääräinen. Lutherilla on sanat “Stückweise”, mikä sopisi suomentaa: kappaleittain. F. Pieper käyttää selittävää sanaa: “fragmentarisch”= katkelmallisesti (Vorträge II s. 82).

Kirjoituksen silloinen oikeinkirjoitus ja kieliasu on säilytetty sellaisenaan.

Veisaa uutta virttä

Psalmissa 96 puhutaan Kristuksen valtakunnasta. Siinä annetaan ohjeita Uuden liiton eli tämän ajan seurakunnalle tällä tavoin: "Veisatkaa Herralle uusi virsi, veisatkaa Herralle, kaikki maa. Veisatkaa Herralle, ylistäkää hänen nimeänsä. Julistakaa päivästä päivään hänen pelastustekojansa, ilmoittakaa pakanain seassa hänen kunniaansa, hänen ihmeitensä kaikkien kansojen seassa. Sillä Herra on suuri ja sangen ylistettävä, hän on peljättävä yli kaikkien jumalain. Sillä kaikki kansojen jumalat ovat epäjumalia, mutta Herra on tehnyt taivaat. Herraus ja kunnia on hänen kasvojensa edessä, kiitos ja ylistys hänen pyhäkössänsä."

Uuden liiton seurakunnan tulee laulaa Herralle uutta virttä. Millainen on uusi virsi, jota meidän on hänelle laulettava. Tekstistämme nousee esille seuraavat kaksi asiaa 1) Uusi virsi kuuluttaa: Herra on oikea Jumala ja 2) Uuden virren laulaminen merkitsee Jumalan kiittämistä hänen pelastusteoistaan.

Uusi virsi kuuluttaa: Herra on oikea Jumala

Tekstissämme verrataan Herraa ja epäjumalia. Psalmin kirjoittaja lausuu: "*Kaikki kansojen jumalat ovat epäjumalia, mutta Herra on tehnyt taivaat.*" Vanhan liiton aikana uskolliset Jumalan lapset joutuivat näkemään hirvittävää epäjumalanpalvelusta. Ympäriällä olevat kansat palvoivat taivaankappaleita ja erilaisia muita epäjumalia.

Myös Israelin kansan keskuudessa epäjumalanpalvelus sai välistä paljonkin suosiota. Kuitenkin kaikki epäjumalat ja niiden valtakunnat olivat turhia ja valheellisia.

Kuinka on nykyaikana? Joudumme toteamaan, että epäjumalanpalvelusta on hyvin paljon. Yhteiskunnassamme erilaisten jumalien palvontamenoja pidetään nykyään paljolti aivan kuin tasavertaisina vaihtoehtoina. Jumalan sana kuitenkin opettaa, että ainoastaan Kristuksen tunteminen ja hänen omaan oleminen johdattaa oikeaan Jumalan tuntemiseen. Emme siis saa kumartaa muita jumalia, vaan yksin taivaallista Isää, joka on ilmaissut itsensä Vapahtajassamme.

Oikean Jumalan kunnioittaminen ja hänen valtakunnassaan eläminen merkitsee myös sitä, että pidämme uskoa Kristukseen kaikkein tärkeimpänä asiana. Vapahtaja sanoo: "*Etsikää ensin Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttansa, niin myös kaikki tämä (nimitään maalliset tarpeet) teille annetaan.*" (Matt. 6:33)

Kun kuulemme puhetta siitä, että Jumalaan turvaaminen ja hänen valtakuntansa omistaminen on kaikkein tärkein asia, varmaan sydämessämme voimme yhtyä siihen opetukseen. Niin asia on. Mutta samalla huomaamme, mitä meiltä puuttuu. Vaikka tiedämme, että yksin Jumalalle on annettava kaikki kunnia, emme ole niin tehneet. Tekojemme ja ajatustemme puolesta meistä ei ole hänen valtakuntansa peri-

jöiksi. Sen tähden meidän on muistettava asian toinen puoli, nimittäin se, että

Uuden virren laulaminen merkitsee Jumalan kiittämistä hänen pelastusteoistaan

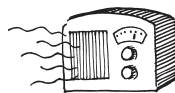
Mitä ovat Jumalan tekemät pelastusteot? Ne tarkoittavat Jumalan omia tekoja, joiden kautta hän antaa meille armonsa. Kyseessä on se, kuinka Jumala tekee syntisen pyhäksi, kuolemaan valmiin eläväksi, luonnostaan epäjumalan palvelijan Jumalan lapseksi ja iankaikkisesti autuaaksi. Nämä teot merkitsevät Kristuksen armotyötä. Jumala on antanut Poikansa meidän pelastajaksemme ja välimiehekksemme. Meidän ei tarvitse joutua syntiemme tähden pois Jumalan kasvojen edestä, vaan hän on tuonut meille armonsa. Uusi virsi merkitsee siitä kiittämistä, että Jumala poistaa ja tekee tyhjäksi synnin ja sen

mukanaan tuomat seuraukset. Hän ottaa pois kuoleman, kadotuksen, kiusaajan vallan ja ottaa meidät rakkaan Poikansa valtakuntaan, joka ei horju eikä häviä.

On kallis asia, että Vapahtaja on tehnyt pelastustekonsa. On valtava asia, että hänellä on valtakunta, johon jokainen häneen uskova saa kuulua. Kysymys ei ole meidän teoistamme tai ponnistuksistamme. Turvamme on Kristus ja hänen suorittama sovitustyö, joka kestää iäti Jumalan edessä. Saamme olla hänen valtakuntansa jäseniä sen tähden, mitä hän on tehnyt meidän puolestamme. Saamme kiittää häntä siitä, että hän on ostanut meidät pyhällä kalliilla verellään ja maksanut täyden sovitushinnan synneistämme. Siitä kuuluu uusi virsi maan päällä. Sinäkin saat liittää siihen äänesi ja omistaa Vapahtajan armon turvaksesi.

Kimmo Närhi

STLK on tunnustuksellinen luterilainen kirkko

RADIO
lähetyk

*Radio Moreeni 23.11.1996,
täydennetty 11.1.2005*

Sarjamme tunnustuksellisesta luterilaisuudesta jatkuu. Tällä kertaa kiinnitämme huomiomme luterilaisiin tunnustuskirjoihin. Kirkkomme, Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko, pitäytyy kaikkiin luterilaisiin tunnustuskirjoihin. Niissä tunnustettu oppi on Raamatusta otettu.

Kysymys: Mitä luterilaiset tunnustuskirjat ovat ja miten ne ovat syntyneet?

Vastaus: Ensiksi on huomattava, että Tunnustuskirjoihin sisältyvät varhaisen kirkon uskontunnukset eli apostolinen uskontunnustus, Nikaian tunnustus ja Atanasioksen uskontunnustus. Tämä osoittaa sitä, että uskonpuhdistajat ja luterilainen kirkko pitäytyvät siihen uskoon ja oppiin, jota kristillisessä kirkossa aina on opetettu.

1500-luvulla laadittujen Tunnustuskirjojen synty liittyy kiinteästi uskonpuhdistukseen. Martti Luther ja hänen vaikutuksestaan monet muut havaitsivat epäkohtia kirkon elämässä. Uskonpuhdistuksen edetessä tuli välttämättömäksi määritellä oppi. Päämääränä oli tehdä selkoa vastustajille ja maalliselle esivallalle siitä, mitä luterilaiset opettivat. Lisäksi tunnustuskirjat vahvistivat luterilaisia ja palvelivat seurakuntien opetustyötä.

Uskonpuhdistusajan tunnustuskirjoista tunnetuin lienee Vähä katekismus. Monet varttuneemman polven ihmiset osaavat sen ulkoa. Martti Luther laati Vähän katekismuksen kristinopin tuntemisen lisäämiseksi kansan keskuudessa. Papistoa varten hän kirjoitti Ison katekismuksen.

Hyvin merkittävä tunnustuskirja on Augsburgin tunnustus. Se kirjoitettiin Augsburgissa vuonna 1530 pidettyjä valtiopäiviä varten. Tunnustuksen laati lopulliseen muotoon Lutherin oppilas Filip Melanchthon.

Roomalaiskatoliset teologit kirjoittivat Augsburgin tunnustusta vastaan kiivaan vastalauseen, ns. Kumoamuksen. Tästä syystä Melanchthon laati seikkaperäisen Augsburgin tunnustuksen puolustuksen.

Tunnustuskirjoihin kuuluu myös Smalkaldenin uskonkohdat. Ne ovat syntyneet 1530-luvun loppupuolella. Paavi ilmoitti kutsuvansa kirkolliskokouksen 1538, jonne myös Lutherin opin tunnustajat kutsuttiin. Kokous tosin lykkääntyi. Se aloitettiin lopulta 1545, eikä siihen kutsuttu luterilaisia. Luther kuitenkin kirjoitti selvityksen opistaan Smalkaldenissa, josta johtuu kirjan nimi.

Suhde paaviin ja hänen asemaansa oli uskonpuhdistuksen kannalta yksi ratkaisevista asioista. Sen selvittämiseksi Melanchthon laati kirjan Paavin valta ja yliherruus. Se opettaa, että paavin valta maallisten hallitusten, piispojen ja pastorien yläpuolella ei perustu Jumalan sanaan.

Myöhäisin tunnustuskirja on Yksimielisyyden ohje. Lutherin kuoleman jälkeen luterilaisen opin tunnustajia uhkasi hajaannus. Yksimielisyyden tähden oli selvitettävä tarkoin, mikä on oikea luterilainen oppi. Työ valmistui 1577. Yksimielisyyden ohjeessa tiivistetään ja vahvistetaan se, mitä muissa tunnustuskirjoissa on sanottu.

K: 1500-luku ja uskonpuhdistuksen vaiheet ovat siis hyvin merkittäviä tunnustuskirjojen synnyssä. Kristillinen usko ei kuitenkaan ole noista ajoista alkuisin, vaan se perustuu Raamattuun. Mitä tunnustuskirjat opettavat Raamatusta?

V: Tunnustuskirjat opettavat Raamatun ehdotonta arvovaltaa. Asia sanotaan näin painokkaasti: “Me uskomme, opetamme ja tunnustamme, että Vanhan ja Uuden testamentin profeettalliset ja apostoliset kirjoitukset ovat ainoa sääntö ja ohje, jonka mukaan kaikki opit ja opettajat on koeteltava ja arvioitava.” (Yksimielisyyden ohje, tiivistelmä, 1) Edelleen korostetaan, että kaikki muut kirjoitukset on asetettava Raamatun alaisiksi. Tunnustuskirjat siis asettavat Raamatun itsensä yläpuolelle.

Tunnustuskirjojen merkitys on siinä, että ne ottavat oppinsa Raamatusta.

Kun kirkkomme syntyi 1920-luvulla, pitivät perustajajäsenet ja -pastorit hyvin tärkeänä varauksetonta pitäytymistä tunnustuskirjoihin. Tällä tiellä kirkkomme on jatkanut koko olemassaolonsa ajan.

Kehotankin jokaista kuulijaa tutustumaan tunnustuskirjoihin. Lue niitä vertailen opetusta Raamatun tekstiin. Tällä tavoin voit syventyä uskossasi.

K: Tunnustuskirjoissa on valtavasti asiaa. Uusimmassa suomennoksessa on 654 kookasta sivua. Merkittävä osa on kirjoitettu tiettyä historiallista tilannetta varten. Löytyykö tunnustuskirjoista jokin punainen lanka tai pääajatus?

V: Tunnustuskirjojen pääsisältö avautuu siitä, että katuvan syntisen on heti ja ilman ehtoja päästävä uskomaan Kristukseen. Tälle on ollut aina tarvetta ja tulee aina olemaan. Kun Vapahtaja eli maan päällä, monet ihmiset asettivat ehtoja Jumalaa uskomiselle. Fariseukset ja kirjanoppineet halusivat sulkea suuret syntiset Jumalan luota. Opetuslapset nuhtelivat vanhempia, jotka toivat lapsia Jeesuksen luo. Tämä oli yritys sulkea syntinen ihminen pois Jumalan armosta.

Jotain samankaltaista tapahtui keskiajan lopulla. Oli anekauppaa, pyhimysten avuksi huutamista ja hyvitystehtöiden vaatimusta synninpäästön yhteydessä. Tämä kaikki vieroitti katuvaa syntistä Vapahtajan armosta.

Tunnustuskirjoissa Kristuksen armotyö on todella keskeisellä sijalla. Pelastumista yksin uskon kautta ja yksin Kristuksen tähden sanotaan “korkeimmaksi ja ensimmäiseksi” opinkohdaksi. Tässä yhteydessä Luther sanoo: “Jeesus Kristus, meidän Jumalamme ja Herramme on ‘kuollut meidän syntiemme tähden ja nousut kuolleista meidän vanhurskauttamisemme tähden’. (Room. 4). ... ‘Kaikki he ovat syntisiä, mutta tulevat ilman omaa ansiota vanhurskaiksi hänen armostaan, kun Jeesus Kristus on heidät verellään lunastanut’ (Room.3).

Tämä on otettava uskoen vastaan, mikään laki, teko tai ansio ei tee siitä osalliseksi.” (Smalk. II, 1, 1-4)

Armon ja uskon opin keskeisyys näkyy myös siinä, että Kristuksen sovitustyö otetaan perusteeksi, josta käsin muita opinkohtia arvioidaan.

K: Voisiko tästä saada jonkin esimerkin?

V: Tunnustuskirjoissa kumotaan tällä tavoin esimerkiksi anekausa. Luther kirjoitti: "Hylättäviin asioihin kuuluu myös ane, jota annetaan sekä eläville että kuolleille ... Se ei ainoastaan ole Jumalan sanaan perustumatonta, tarpeetonta ja vailla käskyä, vaan se on ristiriidassa ensimmäisen opinkohdan kanssa. Kristuksen ansiota ei osteta töillämme tai rahoillamme, vaan se saadaan uskon kautta, ar-

mosta, ilman rahaa tai ansiota. Sitä ei välitä meille paavin valta vaan saarna eli Jumalan sana'." (Smalk. II, 2, 24)

Armon ja uskon opin painottaminen on Raamatun esikuvan mukaista. Paavali moitti Pietaria, kun tämä välillä vaati juutalaisten tapojen noudattamista ja välillä ei. Tämän vastakohta on usko Kristukseen. Paavali sanoi: "Koska tiedämme, ettei ihminen tule vanhurskaaksi lain teoista, vaan uskon kautta Jeesukseen Kristukseen, niin olemme mekin uskoneet Kristukseen Jeesukseen tullaksemme vanhurskaiksi uskosta Kristukseen eikä lain teoista." (Gal. 2:16)

Evankeliumi Kristuksesta on niin keskeistä, että kaikki, mikä sotii sitä vastaan, voidaan suoralta kädeltä hylätä. Näin toimi Paavali, ja samoin tehdään tunnustuskirjoissa. Yhä edelleen kirkon on opetettava siten.

K: Nykyaikana korostetaan usein ajankohtaisuutta. Tunnustuskirjat ovat yli 400 vuotta vanhoja ja kirjoitetut silloisissa oloissa Keski-Euroopassa. Miten ne voivat olla ajankohtaisia tämän päivän ihmiselle ja kirkolle?

V: Tämä kysymys johdattaa pohtimaan koko kristinuskon olemusta. Jumala on antanut yhden evankeliumin maailman alusta alkaen. Apostolit korostivat, että he julistivat samaa evankeliumia kuin paljon heitä ennen eläneet profeetat. Pietari sanoi: "Kristuksesta kaikki profeetat todistavat, että jokainen, joka uskoo häneen, saa synnit anteeksi hänen nimensä kautta." (Apt. 10:43)

Ihmisen hengelliset tarpeet ovat aina samat. Jokainen on syntinen ja voi pelastua vain yksin armosta, yksin uskosta ja yksin Kristuksen tähden. Tämän pelastuksen tien opettaa Raamattu. Samaa evankeliumia julistavat tunnustuskirjat. Siksi ne ovat tärkeitä myös nykyajan ihmiselle ja kirkolle.

KN

Profeetta Sakarjan selitys

*Uskonpuhdistaja Martti Lutherin selittämä ja hänen itsensä saksaksi julkaise-
ma vuoden 1527 joulukuun lopussa. W2 XIV, 1768-1975. Suomentanut Markku
Särelä. Jatkoa viime numeroon.*

KUODES LUKU

jatkoa

**Jae 14. *Ja kruunut ovat oleva muis-
tona Herran temppelissä Helemistä ja
Tobiasta ja Jedajasta ja Henistä,
Sefanjan pojasta.***

26. Tässä sanotaan Helemiksi sitä, jota edellä sanottiin Heldaiksi, ja Heniksi sitä, jonka nimi edellä oli Joosia. Onhan tapana Raamatussa, että samalla henkilöllä on kaksi tai kolme nimeä, kuten pyhää Pietaria sanotaan Simoniksi ja Barjoonaksi ja Keefaaksi [Matt. 16:18; Mark. 3:6; Matt. 16:17; Joh. 1:42]. Näiden nimien merkitys ei minua juuri kiinnosta. Riittää, että tekstin mukaan nämä molemmat kruunut pitää ripustaa temppeliin tulevan lupauksen merkiksi ja näiden neljän miehen muistoksi ja että jälkipolville voitaisiin sanoa: nämä neljä miestä ovat teettäneet nämä kaksi kruunua profeetta Sakarjan aikana merkiksi ja vahvistukseksi ennustuksesta, joka koskee tulevaa Kristuksen valtakuntaa, jonka on määrä alkaa tämän uuden temppelin vielä ollessa pystyssä ja näiden kruunujen ollessa siellä sisällä. Tämän esimerkin mukaisesti lähetettiin ja ripustettiin lisää paljon muita kallisarvoisia aarteita Jerusalemin temppeliin, kuten apostolit todistavat Matt. 24:1, kun he näyttivät Herralle temppelirakennusta ja sen aarteita. Samaa näemme myös paa-

vin alaisuuteen perustetuissa temppelissä. Mutta siihen ei ole Jumalan käskyä. Niin ne eivät ole myöskään minään merkinä, vaan yksinomaan prameuden ja ylvästelyn vuoksi; niistä ei hyödy rakkaus eikä usko. Nämä kaksi kruunua taas palvelivat vahvistamaan Juudan kansan uskoa tulevaan Kristukseen ja hänen valtakuntaansa.

**Jae 15. *Ja kaukana asuvaiset tulevat
ja rakentavat Herran temppeliä.***

27. Ymmärrykseni mukaan tämä on sanottu Kristuksen temppelistä eikä Jerusalemin maallisesta temppelistä. Sillä vaikka monet pakanat antoivat paljon kalleuksia Jerusalemin temppelille, sen kuitenkin rakensivat vain juutalaiset Serubbaabelin ja Joosuan johdolla, kuten hän edellä sanoo [Sak. 4:9]: “Serubbaabelin kädet ovat laskeneet perustuksen, hänen kädensä pitää saattaa se myös päätökseen” jne.

Niin nyt Kristuksen temppeliä eli pyhää kristikuntaa ovat rakentaneet ja yhä rakentavat kaikki ne piispat ja opettajat pakanain seassa, jotka saarnaavat oikein evankeliumia ja säilyttävät sen oikeana. Sillä nämä tulevat kaukaa, koska he eivät ole samaa verta kuin juutalaiset, jotka ovat lähinnä ja Kristuksen omia ystäviä.

Ja te tulette tietämään, että Herra Sebaot on lähettänyt minut teidän tyköne.

28. Silloin siis te ja teidän jälkeläisenne todella käsitätte ja koette, että olen ollut oikea profeetta ja minun ennustukseni on tosi näistä hevosista ja vaunuisista, sillä se on täyttyvä ja toteutuva siihen aikaan teidän silmienne edessä. Sen te nyt hädin tuskin uskotte ja takerrutte yksin maalliseen temppeliin ja etsitte ulkonaista hallintapiiriä.

Näin on tapahtuva, jos te tottelette Herran, teidän Jumalanne, ääntä.

29. Siinä on koko luvun selitys. Hän sanoo sen merkitsevän sitä, että te uskotte tulevan evankeliumin, jota teidän Jumalanne panee teidät saarnaamaan. Jos nyt uskotte, niin ymmärrätte minua tässä ennustuksessa, ja käsitätte, että Jumala käski minun sen teille ilmoittamaan. Mutta ellette usko, ette tule käsittämään siitä rahtuakaan ettekä missään kohdin ymmärrä siitä vähääkään, ette Zemahista ettekä hänen valtasuuruudestaan ja pappeudesta ettekä temppelistä, vaan pysytte paatuneina ja sokaistuneina tämän maallisen temppelin ja pappeuden varassa, ja jätätte nuo sikseen, vieläpä vainoatte niitä. Ja tällä profeetta antaa ymmärtää, kuinka juutalaiset eivät tule ottamaan vastaan evankeliumia ja Kristusta. Missään muussa luvussa hän ei näet anna sellaista kehotusta totella Jumalan ääntä kuin tässä, kun hän ennustaa Kristuksesta ja hänen valtakunnastaan.

SEITSEMÄS LUKU

Jae 1. Kuningas Daarejaveksen neljäntenä vuotena tuli Herran sana Sakarjalle, neljäntenä päivänä yhdeksännessä kuussa, kislev-kuussa.

1. Tähän mennessä profeetta on saarnannut kahden vuoden ajan ja saattanut kansan takaisin oikeaan uskoon ja lohduttanut sitä, että se saa olla turvasa pohjoisilta vihollisiltaan, koska sinne lähtevät kahdet vaunut, jotka vievät evankeliumilla Jumalan Hengen sinne kuten myös koko maailmaan. Nyt herää kuitenkin kysymys itsevalituista hyvistä teoista, jotta havaittaisiin, ettei Jumalan sanan ohessa saa sietää mitään. Ja tämä kysymys on tehtävä, koska profeetta vielä elää ja opettaa, jotta ne tuomittaisiin julkisesti väellä ja voimalla esimerkkinä siitä, etteivät mitkään meidän valitsemamme teot, miten hyviltä ne väikkyvätkin, hyödytä mitään ja että on pysyttävä yksistään Jumalan puhtaassa sanassa. Kaikissa ihmisopeissa näet riippuu kiinni sellainen vitsaus, että ne mitätöivät Jumalan käskyn tai tekevät sen vähäiseksi, mutta itsensä korkeaksi ja suureksi, kuten tästä esimerkistä tullemme näkemään. Juutalaiset alkavat vuotensa maaliskuussa pääsiäisen tienoilla, niin yhdeksäs kuukausi heillä on se, mitä me sanomme talvikuukaudeksi [= joulukuuksi] ja he heprean kielellä kislev-kuuksi.

Jakeet 2 ja 3. Beetel oli lähettänyt Sareserin ja Regem-Melekin miehensä etsimään Herran mielisuosiota ja kysymään Herran Sebaotin temppelin papeilta ynnä profeetoilta näin: “Onko minun viidennessä kuussa itkettävä ja noudatettava pidättyväisyyttä, niin kuin minä olen tehnyt jo kuinka monina vuosina?”

2. Tässä luvussa mainitaan neljä paastoa, nimittäin neljännen, viidennen, seitsemännen ja kymmenennen kuukauden paastot. Nämä paastot juutalaiset olivat kertomansa mukaan ottaneet käyttöön, itse valinneet ja säilyttäneet niskoilleen heitä kohdanneen neljän suuronnettomuuden tähden. Sillä neljännessä kuussa babylonialaiset olivat voittaneet

Jerusalemin ja näännyttäneet sen nälkään ja sotakuntoiset asukkaat olivat sen jättäneet, Jer. 52:6, mutta viidennessä kuussa temppeli, linna ja koko kaupunki oli poltettu, 2 Kun. 25:9. Seitsemännessä kuussa päällikkö Gedalja teloitettiin ja kansa vietiin Egyptiin, 2 Kun. 25:25. Kymmenennessä kuussa taas vietiin ja kerrottiin vangituille juutalaisille Babyloniin tämä suruviesti, Hes. 33:21. Niin nämä ihmiset nyt kyselevät: koska temppeli tullaan jälleen rakentamaan, pitäisikö heidän paastota viides kuukausi vai lakata siitä? He olivat näet niin luvanneet ja omaksuneet sen käskynä; sen vuoksi meidän täytyy tässä vielä käsitellä lupauksia ja lakeja.

jatkuu

Jumala elättää profeettansa Sarpatin lesken luona

**Rakkaita
henkilö-
kohtaisia
muistoja**

Kun Hanna Uppala, pastori A. Aijal Uppalan puoliso, alkoi odottaa ensimmäistä lastaan, hän Aijalin kertoman mukaan jäi välittömästi pois ansiotyöstä sanoen, että hän on nyt äiti. Hän omistautuikin koko elämänsä ajan esimerkiksi tavalla kodille ja perheelle. Heile siunaantui yhdeksän lasta.

Kun Aijal oli vielä naimaton, hänelle olisi löytynyt ottajia herrasväestäkin, mutta Jumala johdatti asiat siten, että hän löysi itselleen puolison, joka ei ollut käynyt kouluja. Hanna-vaimo kesti vaikeissa oloissa ja vähäkin siunaantui hänen käsissään. Hannan hautajaisissa häntä muistellessani otin vertauskohdan profeetta Eliasta ja Sarpatin leskestä. Jumala lähettää profeettansa vaikeina aikoina elätettäväksi ”Sarpatin lesken” luo. Tätä vertausta Aijal piti osuvana, jopa syvällisenä.

Kun Uppalan tunnustuksellisten seurakuntien syntyhistoria oli julkistettu

Siitamajalla syysjuhlilla, seuraava tilaisuus oli Hämeenlinnassa. Yllätys, yllätys Uppala ei ollutkaan paikalla jumalanpalveluksessa. Hän oli lähtenyt Lahteen esittelemään kirjaa. Hän oli niin innostunut kirjan julkitulosta. Hanna kutsui minut jumalanpalveluksen jälkeen, kuten tavallista, kotiin lounaalle. Kirjan esittelystä hän lausui: ”Mitä sitä esitellä tarvitsee. Osaahan jokainen sen itsekkin lukea.” Hanna säilytti oman itsenäisen ajattelutapansa voimakkaan miehensä rinnalla.

Aijal arvosti suuresti vaimoaan. Uppala sanoi minulle kerran vaimostaan: ”Ohi ei pääse; rinnalle voi kyllä tulla.” Hän tarkoitti sitä, että jonkun toisen pasturin vaimo voi ehkä yltää samaan kuin hänenkin vaimonsa, mutta ei enempään. Näin hän osoitti korkeimman kunnian omalle vaimolleen toisia aliarvioimatta.

MS

Oikeata kriittisyyttä vai huuhaata?

Evolutionismin perusteet ovat joutuneet entistä suuremmissa määrin kriittisen tarkastelun kohteiksi. Tätä kriittisyyttä eivät kuitenkaan toivota tervetulleiksi ne tieteelliset piirit, jotka suoralta kädeltä asettavat Jumala-uskon kysymyksenalaiseksi. Se on hyvin ymmärrettävää, sillä kaksi vastakkaisista maailmankatsomusta ei voi elää sovuksessa keskenään. Mutta ennen kuin pakaisen siitä lisää, kerron ensiksi joi-takin muistojaani elämäni varrelta.

Poikasena koulu merkitsi minulle luotettavaa tiedon jakelupistettä. Opettajat olivat auktoriteetteja. Ensimmäiseksi opin maailmankatsomusta ajattel-len Raamatun kertomuksia, Katekismusta ja virsiä sekä kauniita isänmaahan, maakuntiin, vuodenaikoihin ja luontoon liittyviä lauluja. Ei ollut epäilystäkään siitä, että Jumala on olemassa ja että kristinusko edustaa oikeata uskoa. Kolmiyhteinen Jumala ja kolme uskonkappaletta olivat maailmankatsomukseni perusta, eikä minun ole tarvinnut sitä sen jälkeenkään epäillä. Se, että tällä universumilla on Tekijä ja ihmisellä Luoja, on ollut minulle selviö, mikä seikka on vain vahvistunut Raamattua lukiessani, elämää seuraessani ja luontoa katsellessani.

Mutta ymmärrän sen, että jos haluaisin elää maailman tavalla, minun olisi irtauduttava ajatuksesta, että Jumala on ja että tulee tuomiopäivä. Ymmärrän myös hyvin sen, että jos ihminen läh-

tee Jumalasta irtautumisen tielle, hän kovettuu katsantokannassaan ja lopulta alkaa uskoa omia verukkeitaan. "Hullu sanoo sydämessään, ei ole Jumalaa", todistaa Raamattu. Ensimmäistä väärää askelta seuraa toinen, sitä kolmas ja niin edelleen. Ja asia, jolle ei ole olemassa muita perusteita kuin oma väärä pyrkimys, tarvitsee perusteita ja niitä täytyy löytää. Ihminen näet etsii toimilleen ja ajatuksilleen perusteita. Minusta epäuskoksen maailman jumalankielteisyys on farisealaisuudessaan läpinäkyvää. En ole koskaan voinut uskoa, että sen kannattajat itse syvimmiltään uskovat siihen. Sen tosin uskon, että he johonkin määrään asti ovat pystyneet sumuttamaan itseään.

Kun sitten siirryin kansakoulusta oppikouluun, kriittisyys auktoriteetteihin alkoi kasvaa. Opettajilla oli erilaisia elämäntapoja ja maailmankatsomuksia. Usein vaihtuneet uskonnonopettajat edustivat keskenäänkin erilaisista uskonnollisuutta, vaikka kaikki olivat kansankirkon jäseniä. Tässä erilaisuudessa kuitenkin Raamattu ja Katekismus pysyivät minulle normeina.

Historian opettaja oli harvinaisen vaativa, ei mitenkään uskonnollinen henkilö. Ensimmäiseksi hän selvitti, mihinkä historian tutkimus perustuu. Se nojaa asiakirjoihin, löytöihin ja selviin todisteisiin, ei mielikuvitukseen. Kun oppikirjan ensimmäiset sivut käsittelivät ns. ihmisen esihistoriaa kehitysopin

valossa, hän sivuutti ne lyhyesti niitä läksyksi antamatta todeten, ettei se ole historiaa.

Kehitysoppi marssi opetukseen biologian tunneilla lukiossa. Silloin kiinnitin huomioni siihen, että kaikki oppikirjan kehitysopin perusteeksi esittämät esimerkit olivat ristiriidassa luonnonvalinnan perusteisiin kanssa, että luonto valitsee parhaiten selviytyvät. Kerrotut mutaatiot merkitsivät heikentymistä ja aina jotakin vikaa. Lyhytjalkainen lammaskoira oli ihmisen käyttöön sopiva, mutta luonnossa pitempijalkaista heikompi selviytyjä. Erityisesti tämä esimerkki typeryydessään huvitti nuorta teinipoikaa. Yleisesti koko luokka piti kehitysteoriaa epäuskottavana, jopa eräs ateistiksi itseään sanonut poika, ja minusta koko teoria oli niin hatara, ettei se täyttänyt edes teorian määritelmää. Myöhemmin on minulle käynyt selväksi, että ns. kehitysteoria on epäuskoinen maailman jumalauksen korvike. Jokin maailmanselitys ihmisellä täytyy näet olla. Filosofin Martin Heidegger ilmaisi epäuskonsa näin: ”Ihminen on heitetty maailmaan; heittäjä ei kuitenkaan ole.”

Kun opiskelin teologiaa Helsingin yliopistossa, kehitysajatus ja itse asiassa ateismi oli viety Raamatun selitykseen. Professoreiden piti osoittaa olevansa tiedemiehiä, ja siihen ei usko sopinut yhteen. ”Uskova teologi on portto tieteen temppelissä”, oli eräs apulaisprofessori lausunut. Epäuskoinen älymystö käsittää hyvin, mitä johdonmukaisesta Luojan tunnustamisesta seuraisi. Se ei merkitsisi ainoastaan mullistavaa muutosta teologiseen yliopisto-opetukseen ja kansankirkon kannanottoihin, vaan myös yhteiskunnan lainsäädän-

töön, koulutukseen, oppikirjoihin ja eri laitosten toimintaan. Pelko paluusta Luojan olemassaolon tunnustavaan yhteiskuntaan ajaa kiihkeästi vastustamaan uskoa Luojaan. Tämä pelko on sitä suurempi, koska evolutionistit tietävät omassatunnossaan Luojan olevan olemassa ja heitä syyttää kaiken aikaa heidän oma sisimpänsä.

Skepsis ry antoi vuoden 2004 Huuhaa-palkintonsa Teknillisen korkeakoulun Bioprosessitekniikan laboratoriolle luentosarjasta ”Biology – Tackling Ultimate Complexity”. Kyseiset luennot, joita pitivät merkittävät ulkomaalaiset tiedemiehet tieteenfilosofi Paul Nelson ja evoluutiobiologi Sternberg, asettivat kriittisesti kysymyksenalaiseksi tiettyjä darvinismin väittämiä, jotka pyrkivät hallitsemaan nykyistä biologiaa. Kriittisyyttä vaativa Skepsis ry oli ”palkinnollaan” epäämässä kriittisyyttä evolutionistisen ajattelun suuntaan! Onkin kysytty: viritteleekö Skepsis ry noitavainojen valkeita? Huuhaa-palkinto on nimensä mukaisesti huuhaata: kehystetty arvoton paperiplaakaatti. Merkittävää asiassa on, että korkean tason tiedemiehet enenevässä määrin suhtautuvat kriittisesti makroevoluutioon (eläin- tai kasvilajin muuttuminen toiseksi lajiksi) ja että asia etenee ja saa kaikesta huolimatta julkisuutta.

Kyseinen luentosarja piti alun perin pitää Helsingin Yliopistolla, mutta vastustajat piirit saivat sen estetyksi. Vastustajat ampuvat siis kovilla haluamatta perehtyä asiaan. Suvaitsevaisuus ja kriittisyys näyttävät olevan ahtaan aikauksen sisällä.

Jumalan omat Kristuksen suojassa

“Ja Jeesus astui venheeseen, ja hänen opetuslapsensa seurasivat häntä. Ja katso, järvellä nousi kova myrsky, niin että venhe peittyi aaltoihin; mutta hän nukui. Niin he menivät ja herättivät hänet sanoen: “Herra, auta, me hukumme.” Hän sanoi heille: “Te vähäuskoiset, miksi olette pelkureita?” Silloin hän nousi ja nuhteli tuulia ja järveä, ja tuli aivan tyven. Ja ihmiset ihmettelivät ja sanoivat: “Miltainen tämä on, kun sekä tuulet että meri häntä tottelevat?”

Matt. 8:23-27. (4. Loppiaisen jälkeinen sunnuntai, 1. vsk. evankeliumi)

Kalliit kristityt Vapahtajassa Jeesuksessa Kristuksessa! Millaisia ovat Jumalan lapset? He ovat sellaisia, jotka sydämessään tunnustavat syntinsä Jumalan edessä ja turvaavat yksin Kristukseen syntiensä sovittajana. Jumalan sanan mukaan on olemassa yksi, pyhä, yhteinen ja kristillinen seurakunta, jonka olemassaolon tunnustamme jokaisessa jumalanpalveluksessa. Jokainen, joka sydämessään turvautuu Kristukseen syntiensä anteeksiantajana, kuuluu pyhään kristilliseen seurakuntaan. Tämä usko erottaa hänet maailmasta, perkeleen vallasta ja kadotuksesta ja antaa sijaan syntien anteeksiantamisen ja Jumalan valtakunnan jäsenyyden täällä ajassa ja viimein perillä taivaassa. Tämä perustava asia on tärkein, mitä meidän oikean opin ja omakohtaisen tunnon rauhan kannalta on tärkeintä tietää Jumalan omista.

Voimme kysyä myös käytännön kannalta, millaisia Jumalan omat ovat. Voimme tarkastella, millaista heidän elämänsä on ja miten sujuvat heidän vaelluksensa vaiheet. Toisten osalta emme voi tarkoin tällaisia asioita tietää. Omaa vaellustammekin voimme tarkkailla vain heikosti, emmekä siitäkään kaikkea ymmärrä. On kuitenkin joita-

kin yleisluontoisia piirteitä, joita voimme tarkastella. Tekstimme tuo esiin seuraavat kolme asiaa: 1) Jumalan omat kohtaavat vaaroja, 2) Jumalan omat eivät kestä omassa varassaan ja 3) Kristus on kaikkivaltias ja pitää huolen omistaan.

1. Jumalan omat kohtaavat vaaroja

Vapahtajalla ja hänen opetuslapsillaan oli takana raskas päivä. Tuona päivänä Jeesus oli puhdistanut pitalisen miehen ja parantanut sadanpäämiehen palvelijan, kuten viime sunnuntain tekstissä kuulumme. Sen jälkeen hän oli vielä parantanut Pietarin anopin. Sen jälkeen oli vielä suuria määriä sairaita tullut hänen luokseen. Raamattu sanoo: *“Illan tultua tuotiin hänen tykönsä monta riivattua. Ja hän ajoi henget ulos sanalla, ja kaikki sairaut paransi; että kävisi toteen, mikä on puhuttu profeetta Esaiaan kautta, joka sanoo: “Hän otti päällensä meidän sairautemme ja kanto meidän tautimme.”*

Tämän raskaan päivän jälkeen Jeesuksella ja opetuslapsilla ei ollut paikkaa, missä yöpyä. Heidän oli lähdettävä järven yli toiselle puolelle. Heidän käytössään oli vene, jolla matkaan saattoi

lähteä. Kuinka arvokkaassa käytössä vene olikaan! Se vei Herraa Kristusta ja hänen apostoleitaan järven toiselle puolelle tulevia tehtäviä varten. Matkassa olivat taivaan ja maan Herra ja hänen opetuslapsensa.

Tekstissämme kuvataan tilannetta, jossa opetuslapset olivat Jeesuksen kanssa matkalla Gennesaretin järven yli. Tuo venematka kuvaa osuvasti uskovi-en matkaa maailman halki iankaikkiseen autuuteen. Opetuslasten matkalla oli aiottu päämääränsä. Tarkoitus oli, että matkan jälkeen ollaan perillä ja saavutaan turvallisesti rantaan. Samalla tavoin meidän koko elämämme vaelluksella on päämääränsä. Onhan meillä halu olla kerran taivaan kodissa, autuudessa.

Paitsi päämäärän puolesta tekstimme sopii kuvaamaan Jumalan omien matkaa autuuteen myös siltä kannalta, että matkalla on vaaroja. Joku voisi tosin kuvitella, että Kristuksen ja opetuslasten matka olisi ollut loistelas ja turvallinen. Korkea-arvoiset henkilöt matkustavat yleensä hienosti ja ylevästi. Mutta kun luumme tekstiämme, huomaamme, että loistosta tai edes turvallisuudesta ei ollut puhettakaan. Järvellä nousi kova myrsky, niin kova, että vene peittyi aaltoihin. Aallot eivät siis ainoastaan lyöneet venettä vastaan, vaan ne jo peittivät sen. Oli todella uhkaava tilanne. Edessä oli vakava kysymys, voiko myrskystä selvitä hengissä, vai onko jo kuoleman hetki käsillä.

Opetuslasten kohtaamat vaarat kuvaavat hyvin sitä, että meidänkin matkallamme on vakavia ja vaikeita tilanteita. Voimme joutua myrskyn keskelle niin, että jokin maallinen vaikeus uhkaa

saattaa meitä epätoivoon. Kun kohtaamme köyhyyyttä, sairautta, voimien vähenemistä, ristiriitoja toisten ihmisten kanssa tai muuta sellaista, voivat johtopäätöksemme muistuttaa sitä, mitä opetuslapset sanoivat: "Herra, auta, me hukumme." Näkyvissämme ei ole apua tai pelastusta, ja järjen varassa tekisimme sen johtopäätöksen, että kaikki olisi lopussa.

Samankaltaisen johtopäätöksen olemme vaarassa tehdä siinä tapauksessa, että omaatuntoamme painaa jokin erityinen suuri synty tai lankeemus. Jumalan käskysana osoittaa, että olemme tehneet syntiä. Sielunvihollinen sanoo; "Et sinä kuulu Jumalan omien joukkoon." Järkemme yhtyy luonnostaan tähän syytökseen, emmekä näe edessä muuta kuin synnin rangaistuksen. Vaaroja on tässä tilanteessa kaksi. Ensimmäinen vaara on epätoivo niin, että emme uskoisi Jumalankaan auttavan meitä, vaan että hän haluaisi kadottaa meidät. Toinen vaara on itsevarmuus. Vaikka olen rikkonut, ei se mitään. Turhaa on puhe Jumalan käskyistä ja siitä, että hän rankaisisi. Kuljen tietäni pää pystyssä vapaana ihmisenä Jumalasta välittämättä. Sekä epätoivon tie että sellainen tie, jossa ihminen luottaa itseensä, johtaa iankaikkiseen hukkumiseen eli kadotukseen.

Vaarat eivät uhkaa ainoastaan Jumalan omia itse kutakin yksilönä, vaan myös seurakuntaa. Uuden liiton seurakunta ei todellakaan ole saanut kulkea työntä tietä, vaan monet myrskyt ovat sitä uhanneet. Apostolisena aikana käytiin paljon oppitaisteluja. Niiden aiheena oli kaikkein tärkein kysymys: "Riittääkö usko Kristukseen pelastukseen,

vai tarvitaanko siihen muutakin?” Juutalaiset kiivailijat vainosivat niitä, jotka pitäytyivät evankeliumiin. Monet saivat antaa henkensä. Tekstissä kuvattun laivan apostoleista ilmeisesti vain Johannes kuoli muuten kuin väkivaltaisella tavalla. Pian apostolisen ajan jälkeen alkoivat pakanallisen esivallan toimeenpanemat vainot kirkkoa ja uskoa vastaan. Tätä on sitten jatkunut halki vuosisatojen eri määrässä maailman eri kolkilla.

Kuinka on sitten nykyaikana meidän keskuudessamme? Mitkä vaarat uhkaavat kristillistä kirkkoa tämän päivän Suomessa? Olemme säästyneet ulkonaiselta vainolta ja väkivallanteolta. Vaaroilta emme kuitenkaan ole säästyneet. Maailman henki uhkaa viedä mukanaan siveettömyyteen, ahneuteen ja muihin karkeisiin synteihin. Houkutukset, erityisesti nuorisolla, ovat suuret.

Meidän yhteiskunnassamme niin kuin jotakuinkin kaikkialla, käy voimakas hyökkäys evankeliumia vastaan. Ydinkysymys on sama kuin apostolisenä aikana: “Riittääkö usko Kristukseen pelastukseen, vai tarvitaanko siihen muutakin?” Monet kirkot ja uskonnunnat opettavat avoimesti, että ihmisen pelastukseen tarvittaisiin uskon lisäksi hänen omia tekojaan. Ihmisen järjelle tämä on niin luonnollista ja hyväksyttävää, että se sumentaa mielen helposti. Tänä päivänä hyökkäys Kristusta ja hänen sovitustyötään kohtaan ei meidän maassamme juurikaan tapahdu miekan tai aseiden voimalla, vaan paremminkin ulkonaisen yhteisymmärryksen ja sovun säestyksellä. Mutta huomatkaa: Asian ydin ja seuraus on sama kuin räikeiden ulkonaisten vaino-

jenkin. Väärä opetus suuntautuu suoraan pelastavaa uskoa vastaan ja saa aikaan kiusauksen langeta epäuskoon. Seuraus olisi, että hukkumista vastaan ei turvattaisi yksin Vapahtajaan, vaan etsittäisiin apua ihmisteista. Tällaisen vaaran keskellä kristikunta elää tänä päivänä.

2. Hädän hetkellä on huudettava Jeesusta avuksi

Kirkko kulkee aaltojen keskellä, jopa niiden peittämänä. Mitä tekevät sen jäsenet? Osaavatko he toimia oikein aaltojen kuohuessa?

Kun apostolit olivat vaarallisella

matkallaan, heidän tilanteensa oli kummallinen. Heidän Herransa ja mestarinsa nukkui. Juuri silloin, kun heidän hätänsä oli suurimmillaan, Jeesus näytti välinpitämättömältä. Markuksen evankeliumissa sanotaan, että hän nukkui nojaten päänaluseen, siis ilmeisesti aivan kaikessa rauhassa ja harkiten. Nähdes-

sään myrskyn pauhaavan ja Jeesuksen yhä nukkuvan opetuslapset sanoivat pelästyneinä: *“Herra, etkö välitä siitä, että me hukumme.”* (Mark. 4)

Mitä voimme päätellä opetuslasten pyynnöstä? Ensiksi sen, että heidän uskonsa oli todellista. Hätänsä keskellä he eivät jääneet ihmettelemään eivätkä epäroineet pyytää Jeesukselta apua. He vetosivat hänen rakkauteensa ja kääntyivät hänen puoleensa.

Opetuslasten rukouksessa oli toinenkin puolensa. Kun he herättivät Jeesuksen, Jeesus moitti heitä ja sanoi: *“Te vähäuskoiset, miksi olette pelkureita?”* Miksi Jeesus niin teki? C.F.W. Walther viittaa siihen, että opetuslapset olivat päivän kuluessa nähneet Jeesuksen tekevän monia ihmetöitä. Siltä pohjalta olisi voinut olettaa toisenlaista puhetta. Olisi voinut kuvitella, että opetuslapset olisivat uskon varmuudessa ja riemuiten pyytäneet Jeesukselta apua. Näin he eivät tehneet, vaan heidän sydämensä vapisi, kun he kääntyivät Jeesuksen puoleen.

Eikö olekin niin, että opetuslasten pelokas pyyntö kuvaa osuvasti meitä? Kun meillä on hätä, kun yksityisessä elämässä tai seurakunnassa on myrskyä ja kuohuntaa, sydämemme vapisee. Me tulemme aroiksi, saatamme huolehtia ja murehtia asioista aivan ylen määrin. Tämä asia ei ole hyvä. Jeesus ei kehu sellaisesta, vaan nuhtelee. Hän tahtoo, että me hädänkin keskellä luottavaisesti turvaamme häneen.

Kuinka kirkon kävisi, jos se olisi jäsentensä uskon vahvuuden varassa? Kovan koetuksen ja vaivan tullen, mahdollisesti ulkonaisen vainon aikana us-

kollisten joukko voi olla hyvin pieni ja vähäinen. Kun ajattelemme itseämme, joudumme toteamaan sen, että uskomme ei ole riittävän suuri eikä riittävän vahva. Joudumme sanomaan: “En kestäisi, jos uskoni olisi minun varassani. Kirkko ei säilyisi, jos se olisi meidän varassamme.”

Onko tähän hätään, heikkouskoisuuteen, olemassa apua? On! Toimikaamme opetuslasten tavalla. Vaikka he pelkäsivät ja murehtivat, he pysyivät Jeesukselta apua. He huusivat: “Herra auta, me hukumme.” Muuta ei ollut tehtävissä. He eivät osanneet edes hävetä heikkoja uskoaan, vaan pyysivät apua. Tuo huuto oli kuitenkin oikea teko, niin oikea, että siitä avautui sitten apu heidän kaikkien hätäänsä.

Tällä tavoin mekin saamme rukoilla ja luottaa Kristukseen. Ei ole niin, että meidän uskomme pitää ensin olla varmaa ja horjumatonta ja sitten vasta saisimme rukoilla. Jos sitä vaadittaisiin, jäisivät kaikki rukoukset rukoilematta, sillä minkäpä me voimme lihалlemme, joka aina syyttää epäilyksiään Jumalan sanaa vastaan. Uskomme heikkoudesta huolimatta saamme kuitenkin rukoilla ja huutaa hätämme Jumalan puoleen.

Tällainen rukous on otollinen sen tähden, että Jumala on meille Kristuksen tähden armollinen. Joka häneen turvaa, tekee oikein rukoillessaan, vaikka tunteekin sydämessään suurta uskon heikkoutta. Yhteistä meille on, että emme kestä omassa varassamme, mutta Kristuksen varassa kestämmme. Niinpä tekstimme johdattaa meidät tarkastelemaan vielä kolmantena osana käsittelemmekin sitä, että

3. Kristus on kaikkivaltias ja pitää huolen omistaan

Opetuslasten vene oli vajoamaisillaan ja miehet joutumaisillaan veden varaan. Hätä oli suuri. Mitään toivoa ei näyttänyt olevan. Mutta se vain näytti sellaiselta. Ei ollut mahdollista, että Jumalan Poika jättää omansa suojatta. Jeesus tosin nukkui, mutta vain inhimillisen luontonsa puolesta. Hän nukkui siitä syystä, että koettelisi opetuslasten uskoa, vahvistaisi heitä ahdistuksen kautta ja innostaisi heitä hartaampaan rukoukseen. Tämän lisäksi hän oli joka hetki myös Israelin vartija, joka ei torku eikä nuku. Tätä hän on jumaluutensa puolesta ja auttaa omiansa.

Kun Jeesus auttoi opetuslapsia, hän teki käsittämättömän ihmeen: *“Hän nousi ja nuhteli tuulia ja järveä, ja tuli aivan tyven.”* Tämä oli valtava asia. Kyllä joskus luonnollisestikin sää muuttuu nopeasti. Mutta kun tuuli lakkaa myrskyn jälkeen, kestää vielä kauan, ennen kuin aallot asettuvat ja tulee todella tyven. Kun Jeesus asetti tuulen, se tapahtui heti. Hän käski tuulta ja merta. Markuksen evankeliumissa on kirjoitettuina sanat, joilla hän käski merta. Hän sanoi: *“Vaikene, ole hiljaa.”*, ja myrsky tyyntyi välittömästi. Jeesus osoitti olevansa luonnonvoimien Herra. Tämä oli merkki hänen messiaanisuudestaan, niin kuin opetuslapsetkin asiaa käsittivät, koska sanoivat: *“Millainen tämä on, kun sekä tuulet että meri häntä tottelevat?”* Tämä kysymys koskettelee Kristuksen persoonaa. Tuulelle ja merelle tehty ihmeteko osoitti opetuslapsille, että Kristus on tosi Jumala, joka hallitsee koko luomakuntaa.

Kun asia on tällä tavalla, ei hän varmasti jätä seurakuntaansa eikä yhtäkään uskovaansa hätään, vaan antaa avun.

Tekstimme kuvaus Jeesuksen avusta on meille ja kristilliselle kirkolle hyvin lohdullinen. Hän auttaa tänä päivänäkin. Ehkä voit sanoa tilanteita omasta elämästäsi tai kirkon elämästä, jolloin suuren vaivan ja ahdingon jälkeen on ikään kuin hetkessä tullut tyyntä. Evankeliumi on ollut suuressa vaarassa ja uskovat suuressa ahdingossa, mutta yhtäkkiä on tullut rauha. Myrsky on pauhannut aikansa, mutta sitten ei. Ei sillä ollutkaan valtaa. Ei kirkko ja seurakunta olekaan myrskyn vietävänä, vaan Herran Kristuksen vietävänä. Se mikä ratkaisee, ei ole myrskyn pauhina, vaan Kristuksen sana.

Kun tämän maailman aika kulkee kohti loppuaan, on odotettavissa entistä suurempia myrskyjä Jumalan sanaa vastaan. Ne voivat uudistua ja tulla voimakkaammiksi. Ne eivät kuitenkaan muuta perusasetelmaa: Kristus pitää huolta laumastaan. Kun Pietari oli tunnustanut Jeesuksen luvatuksi Messiaaksi, Kristus sanoi: *“Tälle kalliolle minä rakennan seurakuntani, ja helvetin portit eivät sitä voita.”* Seurakunta on hänen käsissään, sinä saat olla siinä joukossa mukana. Tällä tiellä saat kokea runsaasti hänen suojeluaan ja iloita siitä. Tämän tien päässä on se, että pääset perille taivaaseen, jossa ei ole muistokaan ajan myrskyistä ja taistoista, vaan aivan tyven.

Jumalan rauha, joka on kaikkea ymmärrystä ylempi, on varjeleva teidän sydämenne ja ajatuksenne Vapahtajassa Kristuksessa Jeesuksessa.

Amen.

KN

Luterilainen -lehti on nyt vapaasti luettavissa internetissä

Tähän asti internetissä on voinut lukea Luterilaisesta vain pääkirjoituksen. Nyt on Luterilaisen 80-vuotisjuhlavuosi. Lehden sisältö ei muutu, mutta sen jakeleluun tulee uudistus: Tammikuusta 2005 alkaen koko lehtemme voi lukea vapaasti internetissä osoitteessa:

www.luterilainen.com

Sen eri artikkelit ovat pdf-muodossa. Pdf-tiedostojen lukemiseen tarvitaan Adoben Acrobat Reader -ohjelma, jonka voi ladata itselleen internetistä ilmaiseksi. Useimmilla internetin käyttäjillä tämä ohjelma on jo entuudestaan, sillä pdf-muoto on hyvin yleisesti käytetty mm. erilaisten lomakkeiden jakelumuotona. Artikkelit voidaan myös tulostaa tällä ohjelmalla. Lehden tilauksiin tämä uusi ja kaikille avoin jakelutapa ei aiheuta mitään muutoksia. Internetjakelu on tarkoitettu erityisesti niille, jotka haluavat tutustua lehteen ennen kuin tilaavat sen. Se auttaa myös ulkomailla asuvia lehtemme lukijoita.

VESA, Luterilaisen lastenosasto, on tammikuusta alkaen myös luettavissa internetissä ilmaiseksi, ilman rekisteröitymisiä tai salasanoja. Toivommekin, että sen löytäisi mahdollisimman moni. Myös koulut voivat vapaasti käyttää Vesan kirjoituksia vaikkapa aamunavauksina tai apuna uskonnonopetuksessa.

Luterilaista on lähetetty lahjoitusvaroin myös kaikkiin Suomen kirjastoihin. On kuitenkin käynyt ilmi, etteivät kaikki kirjastot ole panneet lehteämme esille. Tammikuusta 2005 alkaen kirjastot voivat saada painetun lehden edelleen ilmaisjakeluna, mutta vain, mikäli ne sitä pyytävät. Kirjaston tarvitsee lähettää sähköpostilla tieto halukkuudestaan saada lehti. Olemme lähettäneet tästä kirjastoille tiedotteen.

Pääasia on, että jokainen, joka haluaa, voi lukea Luterilaisen joko painettuna lehtenä kotiin kannettuna tai kirjastossaan tai lukemalla tai tulosamalla sen internetistä.

Eeva Voima

STLK:n kotisivu internetissä: www.luterilainen.com

Taustaa-kirjat internetissä: www.taustaa.fi

Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko

Toimintatietoja

Helsinki, Fabianinkatu 13 A 1: Jumalanpalvelus sunnuntaisin klo 11. HPE 27.2., 3.4., 15.5. Poikkeus: ei jumalanpalvelusta 27.3 eikä 22.5. (huom! 8.5. on jumalanpalvelus) Nuorten ilta pe 1.4. klo 18. Lasten iltapäivä la 2.4. klo 14.

Turku, Vähä-Hämeenkatu 12: Jumalanpalvelus la 19.2. (HPE) (KN) ja su 10.4. (HPE) (MS) klo 10. Kevätjuhla 22.5. alkaen klo 11.

Tampere, Hämeenpuisto 39 A: Jumalanpalvelus su 6.2. (HPE) (KN), 20.2. (HPE) (MS), 6.3. (KN), 20.3. (HPE) (KN), 3.4. (MS) ja 17.4.

Hämeenlinna, Birger Jaarlin katu 11: Jumalanpalvelus su 3.2. (HPE) (KN), 6.3. (MS) 24.4. (HPE) (KN)

Pori, Gallen-Kallelankatu 12: Jumalanpalvelus la 19.2. klo 15.30, ti 15.3. klo 18 (MS), la 9.4. (HPE) ja su 8.5. klo 15.30. Lasten iltapäivä 9.4. klo 13. Esirippikoulu joka kerralla tilaisuuden yhteydessä.

Kokkola: Jumalanpalvelus to 17.2. (HPE) ja 21.4. (HPE) klo 18.

Joensuu / Kontiolahti: Jumalanpalvelus ke 16.2. klo 18 (HPE), su 13.3. klo 12, ke 20.4. klo 18 (HPE) ja su 1.5. klo 12.

Koskenpää pe 4.2. klo 13 ja pe 6.5. klo 13 (HPE) Tiensivussa.

Kyyjärvi la 5.2. klo 13 (HPE) Martti ja Kyllikki Lehtolalla ja la 7.5. klo 13 (HPE) Eino Lehtolalla.

Haapamäki pe 18.3. klo 13.

Karstula la 19.3. klo 13 Tatu ja Katri Lahdella

Jyväskylä la 5.2. klo 18 (HPE) Reino ja Tuula Rantasella. La 7.5. klo 18 (HPE)

Hankasalmi la 19.3. klo 18.

Tyrnävä tarkemmin sovittavana aikana 18.4.-1.5. (MS)

Rovaniemi tarkemmin sovittavana aikana 18.4.-1.5. (MS)

Lahti, Rajakatu 7. Jumalanpalvelukset su klo 16. HPE 13.2., 13.3., 10.4. ja 8.5. Jumalanpalvelusta ei ole su 27.3. eikä 22.5. Raamattutunti to 10.2., 10.3. klo 15. Teemailta to 31.3. ja 28.4. klo 18. Seurakuntailta ke 2.2., 2.3., 6.4. ja 4.5. klo 18. Pyhäkoulu torstaisin klo 18. Lasten iltapäivä la 5.3. ja 21.5. 14.

Kuusankoski: Jumalanpalvelus Kettumäentie 2 su 20.2. 13.3., 10.4. (HPE) ja 8.5. (HPE) klo 11. Raamattutunti ke 30.3. ja 27.4. klo 18.

Kotka: Raamattutunti Lindellillä ke 18.5. klo 18.

Pääsiäisleiri Siitamajalla to 24.-su 27.3.

Nuorten päivät ja esirippikoulu Siitamajalla 13.-15.5.

Lasten raamattuleiri Siitamajalla 14.-19.6. **Aikuisten leiri** Siitamajalla 5.-10.7.

Yhteystiedot:

Pastori Kimmo Närhi,
Rajakatu 7, 15100 Lahti,
puh. 03-7823097, 040-7567659,
Fax: 03- 734 2484, Sähköposti:
kimmo.narhi@luterilainen.com

Pastori Markku Särelä,
Kaukapellonkatu 9, 33710 Tampere, puh/
fax. 03-3176565. Sähköposti:
markkusare@koti.soon.fi
Siitamajan puh.: 03-3345371.

Sisällys:

Ja Aabraham uskoi Herraa ja Herra luki sen hänelle vanhurskaudeksi, Martti Luther.....	42
Hyökyaalto — muistutus katumuksen ja uskon välttämättömyydestä, KN.....	43
Mikä on pyhän Raamatun mukaan suurten katastrofien sanoma MS.....	45
Ymmärrämme puolittain — profeteeraamme puolittain, KV, Yli 75 vuotta sitten.....	49
Veisatkaa uutta virttä, KN	53
STLK on tunnustuksellinen luterilainen kirkko, KN.....	55
Profeetta Sakarjan selitys, Martti Luther.....	58
Jumala elättää profeettansa Sarpatin lesken luona, MS.....	61
Oikeata kriittisyyttä vai huuhaata? MS.....	62
Jumalan omat Kristuksen suojassa, KN.....	64
Tapahtumia ja ilmoituksia.....	70
Kansi: Enkeli ilmestyy Sakariaalle, Luuk 1:11, Kimmo Pälikkö	

Seurakuntien tilinumeroita: Tampere: 570002-240523. Lahti: 151930-6101857,
Helsinki: 127030-18973. **Luterilainen -lehti** : 800017-303309

Kirkkokunta: 1) 220518-21559. Pyydetään merkitsemään viitenumerot seuraavasti:
kotimaan työ 70302, ulkolähetys 75006, opintorahasto 75103, kummitoiminta 75200,
lahjoitukset Luterilaiselle 54108. 2) Tilit/ kirjamyynti 800018-1477085.

Luterilainen-lehti ilmestyy kerran kuussa, kolme kaksoisnumeroa.

Julkaisija: Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko.

Tilaushinta 2005: Kotimaassa 22 e vuosikerta, ulkomaille 30 e

Toimitus: Päätoimittaja Markku Särelä, Kaukapellonk. 9, 33710 Tampere,
puh. 03 - 317 65 65. Sähköposti: markkusare@koti.soon.fi

Toimitussihteeri: Kimmo Närhi, Rajak. 7, 15100 Lahti, puh. 03 -7823097,
040-756 7659, fax 03-734 2484. Sähköposti: kimmo.narhi@luterilainen.com

Avustajia: Tuula Matikainen (Vesa), Kimmo Pälikkö (taitto, kuvitus)

Tilaukset, maksut, osoitteenmuutokset yms. os.:

Luterilainen c/o Eeva Voima, Sopukantie 3, 45720 Kuusankoski .

Sähköposti: eeva.voima@pp.inet.fi

Luterilainen-lehden pankkitilin numero: 800017-303309.

Kirkon internet-sivut: www.luterilainen.com

